

og at vi endogfaa nu i det Endringsforslag, vi have stillet, have gjort en Forandring efter hans egen Anvisning fra Regeringsforslaget. Jeg haaber altsaa, det ærede Medlem vil indrømme, at vort Forslag er mere retfærdigt end Regeringsforslaget. At Beboerne i vedkommende Kreds kunne føle sig ilde stede ved Omlægning o. s. v., er noget, som ofte nok er blevet fremhævet, og som egentlig allerede er besvaret af det ærede Medlem for Ruds-Bevby; det er ikke behageligt herten for Bælgerne eller Rigsdagsmændene, at Baand, som maaste ere blevne knyttede gennem en Menneftaalder, skulde briste — jeg vil selv komme til at erfare det — men det er en nødvendig Følge af, at der maa finde en almindelig Omlægning Sted, og skal denne gøres, er det fra alle Sider erkendt, baade af Flertallet og tidligere ogsaa af Mindretallet i Folketinget, at den maa ske paa en Gang, saaledes at der er Sandsynlighed for, at den kunde vare om mulig i en Menneftaalder, og saa maa saa vel Bælgerne som de enkelte Folketingsmænd finde sig i de Ubequemmeligheder, som kunne følge deraf.

Hvad selve Forslaget i dets Helhed angaar, er der stadig det store Spørgsmaal, hvad der er det retfærdige, og der kan jeg ikke se andet, end at saa længe vi have Grundloven, og den bestemmer, at der skal være een Folketingsmand for omtrent hver 16,000 Indbyggere, er dette det eneste retfærdige, og der staar ikke i Grundloven noget som helst om Amtsgrenser, Herredsgrenser eller noget lignende, men hvad der maa være den Hovedregel, hvorefter Fordelingen skal finde Sted, er, at den kan blive nogenlunde ligelig, saaledes at enhver Bælger kan vente at faa omtrent den samme Indflydelse i sin Valgkreds. Det har Grundloven bestemt, og det er det, vi skulle se at faa gennemført. Hvis det kommer i Strid med Amtsgrenserne, er det disse, som skulle vige, og ikke Ligelighedsfordringen. Det er den forfættelige Opfattelse, der er mellem Flertallet paa den ene Side og Regeringen og i Aar tillige Mindretallet paa den anden. Det har ogsaa tidligere været erkendt af Folketingets Udvalg og af selve Folketinget, at det er den Vej, som skal gaas, at man først og fremmest følger Grundlovens Bud, og derefter skal der først tages Hensyn til, hvorvidt det vil komme i Strid med Amtsgrenserne eller med andre Forhold, og det har det ærede Medlem, som nu er Ordfører for Mindretallet, selv udtalt i sin Betænkning for 1887 saa klart som noget. Jeg fremhævede det ved 2den Behandling og skal ikke gentage det her ved at oplæse, hvad Mindretallet da sagde. Hvorledes det ærede Medlem nu forstaar Grund-

loven, fik vi en Prøve paa, idet han sagde, det var Grundlovens Mening, at der kun skulde være 100 Folketingsmænd, men det er ikke Grundlovens Mening. Grundlovens Mening er den, at der skal være en Folketingsmand for hver 16,000 Indbyggere, og naar Folketallet vokser, skal ogsaa Repræsentantallet vokse. Det er noget, som ogsaa alle før have været enige om. Det ærede Medlem vil ikke indrømme, at det havde nogen Betydning for Højre, om det fik nogle flere Kreds ved vort Forslag, idet Forholdet dog vilde blive det samme mellem de forskellige Partier, men saaledes vil det ikke blive. Højre, som nu har en Fjerdedel af Medlemsantallet, vil saa henimod en Tredjedel, altsaa ikke saa lidt mere end en Fjerdedel, og selvfølgelig vil Højre blive gunstigere stillet end Oppositionen, Flertallet, selv om det ogsaa faar nogle flere til. At det ikke er lykkes hidtil at komme hinanden nærmere, er netop begrundet i den forunderlige Stilling, som Mindretallet har indtaget, nemlig den, at det hver Gang der har været nogen grundet Udsigt til, at man kunde nærme sig til hinanden, er gaaet fra, hvad det tidligere er gaaet ind paa. Derved er det blevet umuligt, at der kunde finde en Tilnærmelse Sted. Det er altsaa Mindretallets Skyld, fordi det har skiftet Standpunkt. Det er ikke vor Skyld, som staa paa det samme Standpunkt, som vi altid have staaet paa, og som er udtalt allerede i 1874 og da subsidært blev tiltraadt af Mindretallet. Hvis den Grundfættning, som da blev udtalt, var bleven fulgt, vilde man være kommen hinanden nærmere, men det har ikke kunnet ske, fordi man ikke har holdt det fra den anden Side.

Med Hensyn til Landstingets Stilling til dette Forslag har det naturligvis aldrig kunnet falde mig ind at nægte, at Landstinget var berettiget til at have en Mening derom, og naar man har bebrejdet mig, at jeg ikke har villet indrømme det, uagter jeg dog krævede, at Folketinget skulde have Ret til at tale med om Landstingets Sager, er det en fuldstændig Misforstaaelse. Det har jeg aldrig talt om, jeg har kun sagt, at naar Mindretallet i sin Betænkning har ment, at ved Behandlingen i Landstinget kunde man vente sig et frugtbare Grundlag for Forhandling og Overenskomst end hidtil, da var der ikke stor Udsigt dertil. Vi maatte tværtimod frygte, at i Steden for, at det skulde føre os nærmere, vilde det føre os fjernere fra hinanden, netop paa Grund af den forfættelige Sammenfættning af de to Ting og af det Spørgsmaals Natur, som her ligger for. — Jeg har endnu kun at gøre en Bemærkning